

— Ако е тукъ, самó ще се покаже! Ако е тукъ, самó ще се покаже! — занарича Заю-Баю Великденски и бръкна въ торбата.

Изведнажъ, до бѣлата колибка на Пеперудата земята се разпука. Единъ положъ, посланъ съ мека трева, се показа. И въ полога — яйцето, голѣмото великденско яйце.

Заю-Баю Великденски грабна четкитѣ и боитѣ, оправи си бѣлата престилка и почна чевръсто да боядисва яйцето.

— Тазъ година, живо-здро, като миналата. Живо-здраве до година! — благослови Заю-Баю Великденски.

— Живо-здро! Живо-здро! Живо-здро! — кѣнна цѣлата гора и писнаха дваждъ по-вече свиркитѣ на малкитѣ пѣснопойци.

И шомъ запѣ открай до край гората и Заю-Баю Великденски боядиса съ червено най-горния вършецъ на яйцето, начаса се случи голѣмото тазгодишно чудо.

Шареното великденско яйце се разпука. Изъ него, вмѣсто ловци съ пушки и кучета, изпрѣпнаха на орляци на орляци малки, пѣргави ангелчета. Тѣ се завъртѣха надъ полянката, запѣха пѣсенята на Възкресението и накацаха едно до друго около бѣлата колибка на Пеперудата. И се превърнаха на пѣстри, ситни цвѣтя — чудно чудо, за което се разправяше и мѣлвѣше цѣла зима.

А Заю-Баю Великденски обиколи съ торба презъ рамо навредъ изъ гората. Всички му се поклониха и му сториха пѣтъ да мине.

Той стигна до колибата си въ шумака. Отключи съ голѣмия дървенъ ключъ вратата и сложи торбата съ четкитѣ и боитѣ подъ одѣра, дете спѣше. Разпаса престилката, закачи я на стената, изми си лапитѣ и рече:

— Честитѣ Великдень!

По цѣлата земя разцѣфнаха цвѣтята. Пролѣтъта възкрѣсна.

Симеонъ Андреевъ.

